

Када је дан стао да свиће, он опет нагнувши се с куле позва војводу и благородне (момке), и јави се овима анђелским иночким образом украшен. А када га они тако угледаше у таквом образу, не знаћаху шта обби да учине, него плачем и ридањем обузети на земљу падаху. А овај видевши их у таквој крајњој горчини срца, утеши срца њихова многим речима, говорећи:

— Ово што се догодило са мном, Богу се тако о мени свидело, који ме је од оца мојега догде провео а да ме ви нисте ухватили, па ме он и сада од ваших руку избави. Јер ви сте хтели да ме са добра и жељена пута спречите и да се са мном похвалите, угодивши овоме господару. Али Бог мој, на кога се уздах и изиђох, био ми је помоћник¹⁶, као што видите, а он ће и убудуће водити мој живот по својој вољи. А вас, љубазне моје, молим да не тужите због овога, нити да сте скрушени, него боље са мном похвалите Бога, који ме је удостојио овога образа, за којим сам одувек жудео. Узевши моју познату ризу и власи главе моје, вратите се у миру кући и ове знаке предајте родитељима и браћи мојој да вам поверују да сте ме жива нашли, и то Божјом благодаћу као инока. Сава је име моје.

А ово рекавши сврже са куле ризу своју и младичке чисте власи главе своје, а уз то написа и писмо родитељима, да их утеши, молећи:

»Немојте ништа тужити за мном, нити ме оплакивати као погинула, рече, него боље да Бога молите, молим, не бих ли како молитвама вашим добро свршио трку моју на коју изиђох.¹⁷ А ви, колико је могуће, водите бригу о својој души, нити опет предузимајте да ме тамо у вашем животу видите. Ако Бог усхте, овде у Светој Гори дочекаћу и видећу господина оца мојега, и свете и часне старости његове насладићу се, и слатке и безмерне љубави његове наситићу се.«

Поменувши им многе јеванђелске речи о правди и милости, о истини и суду, и што нама није угодно да не чинимо ни другима¹⁸, додаде и ово:

»Ако ко остави дом и браћу, жену и децу, богатство и њиве и остало, наследиће на векове царство небеско.«¹⁹

А војвода са оним благороднима примивши одозго бачену ризу и чистотне власи са писмом, и положивши их пред себе, оплакиваху живога као мртвога, говорећи:

— О, невоље од тебе, господару, шта ово учини нама, јер грчи си нам сад после наласка него кад пре тога од нас побеже!

О, наласка горег од губљења!

О, ризо, жељенога, жељњима запаљење! Како да те понесемо? Како да те попут копља или оштра мача предамо родитељима и браћи?

О, власи љубљене главе, срцу и очима привијане на утеху родитеља, како да вас попут омче овима дамо?

О, дара што га носимо, пуна не радости већ плача, не весеља већ ридања, како да те однесемо? Које ли ћемо уздарје примити? Каквим ли светлим одеждима нас да обуку када су сами у жалосним и мрачним одеждама?